

var stadig mange Mennesker paa Benene, skønt Klokken var Et.

Jytte sad og tænkte paa den Aften for to-tre Aar siden, da hun saae Karsten From første Gang. Det var i et stort Aftenselskab med Musik og anden Underholdning. Hun var kommen ind i Salen sammen med sin Mor og stod just og talte med Husets døve Frue, da hun gennem Døren til den tilstødende Stue fik Øje paa en blond Modeherre, der sad paa Armen af en Lænestol foran en Kamin og var i Færd med at stemme en langhalset Lut. Midt i det kedelige Selskabsmylr, under den besværlige og formelle Konversation med den gamle Dame, der betjente sig af et Hørerør, virkede Synet af det smukke Menneske, som sad der saa sorgløst optaget af sit Instrument, næsten som en Aabenbaring fra en Eventyrverden. Da han senere blev forestillet for hende, gik Fortryllelsen dog hurtigt af ham. Men dette allerførste Indtryk havde hun aldrig helt kunnet glemme, og hun spurgte sig selv, om det maaske var af den Grund, hun altid følte denne lille ærgerlige Frygt i hans Nærværelse.

»Maa jeg have Lov til at gøre dig et Samvittighedsspørgsmaal, Jytte? Vil du sige mig, har der været noget mellem dig og From engang?

»Hvad skulde det være?«

»Det veed jeg ikke; men han sagde forleden, at